

## VKP(b):n XIV KONFERENSSIN TYÖN YHTEENVEDOISTA

*Selostus VKP(b):n Moskovan järjestön aktiiville  
toukokuun 9 p:nä 1925*

Toverit! Mielestäni ei ole syytä eritellä tässä yksityiskohtaisesti puolueemme XIV konferenssissa<sup>25</sup> hyväksytyjä päätöslausemia. Se veisi paljon aikaa, eikä se ole tarpeellistakaan. Luulen riittävän, jos rajoitumme vain merkitsemään ne päälinjat, jotka käyvät punaisena lankana näiden päätöslauselmien läpi. Se antaisi meille mahdollisuuden korostaa hyväksytyjen päätöslauselmien tärkeimpiä johtopäätöksiä. Ja se puolestaan helpottaisi näiden päätöslauselmien tutkimista tulevaisuudessa.

Jos ryhdymme tarkastelemaan päätöslausemia, niin niissä kosketellut moninaiset kysymykset voitaisiin sisällyttää kuuteen tärkeimpään kysymysryhmään. Ensimmäinen kysymysryhmä käsittää kansainvälistä tilannetta koskevat kysymykset. Toinen kysymysryhmä käsittää kysymykset, jotka koskevat kapitalistimaiden kommunististen puolueiden lähimpiä tehtäviä. Kolmas kysymysryhmä käsittää kysymykset, jotka koskevat siirtomaiden ja riippuvaisten maiden kommunististen aineiden lähimpiä tehtäviä. Neljäs kysymysryhmä käsittää kysymykset sosialismin kohtalosta

maassamme nykyisen kansainvälisen tilanteen yhteydessä. Viides kysymysryhmä käsittää ne kysymykset, jotka koskevat puolueemme politiikkaa maaseudulla ja puoluejohdon tehtäviä uusissa oloissa. Ja vihdoin, kuudes kysymysryhmä käsittää teollisuutemme perusermoa, nimittäin metalliteollisuutta koskevat kysymykset.

## I

### KANSAINVÄLINEN TILANNE

Mikä kansainvälisessä tilanteessa on sitä uutta ja erikoista, joka pääasiallisesti määrää parhaillaan eletävän ajankohdan luonteen?

Sitä uutta, mikä on tullut ilmi viime kautena ja mikä on lyönyt leimansa kansainväliseen tilanteeseen, on se, että Euroopassa on alkanut vallankumouksen laskukausi, on alkanut eräänlainen hiljaisuus, se, mitä meillä sanotaan kapitalismin tilapäiseksi vakaantumiseksi, samalla kun Neuvostoliiton talous kehittyy ja sen poliittinen mahti kasvaa.

Mitä on vallankumouksen laskukausi, hiljaisuus? Eikö se ole maailman vallankumouksen lopun alkua, maailman proletaarisen vallankumouksen likvidoimisen alkua? Lenin sanoi, että proletariaatin voitettua maassamme on alkanut uusi aikakausi, maailman vallankumouksen aikakausi, joka on täynnä selkkauksia ja sotia, hyökkäyksiä ja perääntymisiä, voittoja ja tappioita, aikakausi, joka on johtava proletariaatin voittoon tärkeimmissä kapitalismin maissa. Kun Euroopassa on alkanut vallankumouksen laskukausi, niin eikö se merkitse sitä, että Leninin väittämä uudesta

aikakaudesta, maailman vallankumouksen aikakaudesta, menettää siten merkityksensä? Eikö se merkitse näin ollen proletaarisen vallankumouksen peruuttamista Länessä?

Ei, ei merkitse.

Maailman vallankumouksen aikakausi on vallankumouksen uusi vaihe, kokonainen strateginen ajanjakso, joka käsittää monia vuosia, ehkäpä useita vuosikymmeniäkin. Tämän ajanjakson kuluessa voi olla ja on oleva sekä vallankumouksen lasku- että nousukausia.

Meidän vallankumouksemme on käynyt kehityksessään läpi kaksi vaihetta, kaksi strategista kautta, ja Lokakuun jälkeen se on astunut kolmanteen vaiheeseen, kolmanteen strategiseen kauteen. Ensimmäinen vaihe (1900—1917) kesti yli 15 vuotta. Sen päämääränä oli tsaarinvallan kukistaminen, porvarillisdemokraattisen vallankumouksen voitto. Tämän kauden kuluessa meillä oli useita vallankumouksen laskuja ja nousuja. Meillä oli nousukausi vuonna 1905. Tämä nousu päättyi vallankumouksen väliaikaiseen tappioon. Sen jälkeen meillä oli laskukausi, jota jatkui useita vuosia (vv. 1907—1912). Edelleen meillä oli uusi nousukausi, joka alkoi Lenan tapahtumista (v. 1912) ja päättyi taas uuteen laskuun sodan aikana. Vuosi 1917 (helmikuu) aloitti uuden nousukauden, joka päättyi kansan voittoon tsaarinvallasta, porvarillisdemokraattisen vallankumouksen voittoon. Jokaisen laskukauden alkamisen jälkeen likvidaattorit väittivät, että nyt on vallankumouksesta tullut loppu. Mutta vallankumous, käytyään läpi useita lasku- ja nousukausia, päättyi voittoon helmikuussa vuonna 1917.

Vallankumouksen toinen vaihe alkoi vuoden 1917 helmikuusta. Sen päämääränä oli imperialistisesta sodasta poistuminen, porvariston kukistaminen ja proletariaatin diktatuurin voitto. Tämä vaihe, eli tämä strateginen kausi, kesti kaikkiaan 8 kuukautta. Mutta se oli 8 kuukautta mitä syvintä vallankumouksellista kriisiä, jolloin sota ja rappiotila jouduttivat vallankumousta kiihdyttämään sen vauhdin äärimmilleen. Juuri siksi nämä 8 vallankumouksellisen kriisin kuukautta voidaan ja pitääkin katsoa vähintään 8 vuodeksi tavallista perustuslaillista kehitystä. Tälle strategiselle kaudelle, samoin kuin edellisellekään strategiselle kaudelle, ei ole ominaista vallankumouksen yhtämittäinen nousu suorasti nousevaa linjaa, kuten vallankumouksen haihattelijat tavallisesti luulevat, vaan se, että siinä oli sekä lasku- että nousuvaiheita. Tämän kauden aikana meillä oli mitä voimallisin vallankumousliikkeen nousu heinäkuun mielenosoituksen päivinä. Sitten meillä oli vallankumouksen laskuvaihe bolševikkien heinäkuun tappion jälkeen. Tämä laskuvaihe vaihtui sitten välittömästi kornilovilaisuuden jälkeen uudeksi nousuksi, nousuksi, joka päättyi Lokakuun vallankumouksen voittoon. Tämän kauden aikaiset likvidaattorit löpertelivät vallankumouksen täydellisestä likvidoisesta heinäkuun tappion jälkeen. Mutta vallankumous, kuten tunnettua, käytyään useiden koettelemusten ja laskuvaiheiden läpi, johti lopulta proletaarisen diktatuurin voittoon.

Lokakuun voiton jälkeen me astuimme kolmanteen strategiseen kauteen, vallankumouksen kolmanteen vaiheeseen, jonka päämääränä on porvariston voittaminen maailman mitassa. Vaikea on sanoa, kuinka kauan

tämä kausi tulee jatkumaan. Varmaa joka tapauksessa on, että se tulee olemaan pitkällinen, samoin kuin on varmaa sekin, että siinä tulee olemaan omat nousu- ja laskukautensa. Maailman vallankumouksellinen liike on nyt astunut vallankumouksen laskukauteen, ja monista syistä, joista tulen myöhemmin puhumaan, tämä laskuvaihe on vaihtuva nousuksi, joka voi päättyä proletariaatin voittoon, mutta voi olla, ettei se päätykään voittoon, vaan vaihtuu uudeksi laskuksi, joka vuorostaan on taas vaihtuva vallankumouksen uudeksi nousuksi. Nykykauden likvidaattorit sanovat, että alkanut hiljaisuus merkitsee maailman vallankumouksen loppua. Mutta he erehtyvät, samoin kuin he erehtyivät ennenkin, vallankumouksemme ensimmäisen ja toisen vaiheen kausina, jolloin he pitivät vallankumousliikkeen jokaista laskua vallankumouksen häviönä.

Tällaisia ovat heilahtelut vallankumouksen jokaisen vaiheen sisällä, jokaisen strategisen kauden sisällä.

Mitä nämä heilahtelut osoittavat? Ovatko ne osoituksena siitä, että Leninin väittämä maailmanvallankumouksen uudesta aikakaudesta on kadottanut tai voi kadottaa merkityksensä? Eipä tietenkään! Ne ovat osoituksena vain siitä, että vallankumous ei tavallisesti kehity suoraan ja nousevaa linjaa, nousun keskeyttömään kiihtymisen tietä, vaan mutkitellen, hyökkäysten ja perääntymisten tietä, nousu- ja laskuvaiheiden kautta, jotka kehityksen kulussa karkaisevat vallankumouksen voimia ja valmistelevat sen lopullista voittoa.

Tällainen on vallankumouksen alkaneen laskukauden historiallinen sisältö, parhailtaan vallitsevan hiljaisuuden historiallinen sisältö.

Mutta lasku on vain yksi puoli asiasta. Toinen puoli on se, että samaan aikaan kun Euroopassa on vallankumouksen laskukausi, meillä on myrskyisä nousu Neuvostoliiton taloudellisessa kehityksessä ja sen poliittisen mahdin jatkuva lisääntyminen. Toisin sanoen, meillä ei ole ainoastaan kapitalismin vakaantumisen. Meillä on samalla neuvostojärjestelmän vakaantuminen. Meillä on niin muodoin kaksi vakaantumista: kapitalismin tilapäinen vakaantuminen ja neuvostojärjestelmän vakaantuminen. Nämä kaksi vakaantumista ovat tulleet eräänlaiseen väliaikaiseen tasapainotilaan keskenään — tämä on nykyisen kansainvälisen tilanteen luonteenomainen piirre.

Mutta mitä on vakaantuminen? Eikö se ole pysähtyneisyyttä, ja jos vakaantuminen on pysähtyneisyyttä, niin pitääkö se paikkansa myös neuvostojärjestelmään nähden? Ei. Vakaantuminen ei ole pysähtyneisyyttä. Vakaantuminen on saavutetun aseman varmistamista ja edelleen kehittämistä. Maailman kapitalismi ei ole vain lujittautunut saavutettuihin asemiin. Se menee yhä pitemmälle ja kehittyä edelleen laajentaen vaikutuspiiriään ja kartuttaen rikkauksiaan. Se ei pidä paikkaansa, ettei kapitalismi voi enää kehittyä, että Leninin „Imperialismissaan“<sup>26</sup> esittämä kapitalismin mätänemisen teoria muka kieltää kapitalismin kehittymisen. Lenin todisti pätevästi kirjassaan „Imperialismista“, ettei kapitalismin kasvu suinkaan kiellä, vaan edellyttää ja valmistele kapitalismin mätänemistä yhä kiihtyvällä vauhdilla.

Näin ollen meillä on kaksi vakaantumista. Toisaalla vakaantuu kapitalismi, varmistaen saavuttamiaan asemia ja kehittyen edelleen. Toisaalla vakaantuu

neuvostojärjestelmä, varmistaen saavuttamiaan asemia ja kulkien edelleen kohti voittoa.

Kumpi voittaa — siinä on kysymyksen ydin.

Miksi toinen vakaantuminen käy rinnakkaisesti toisen kanssa, mistä nämä kaksi eri keskiötä? Siksi, että maailmassa ei enää ole yhtenäistä ja kaikkikäsitteävää kapitalismia. Siksi, että maailma on lohjennut kahdeksi leiriksi — kapitalismin leiriksi, jonka johdossa on englantilais-amerikkalainen pääoma, ja sosialismin leiriksi, jonka johdossa on Neuvostoliitto. Siksi, että kansainvälinen tilanne tulee yhä suuremmassa määrin johtumaan näiden kahden leirin voimasuhteista.

Täten siis luonteenomaista tälle ajankohdalle ei ole ainoastaan se, että kapitalismi ja neuvostojärjestelmä ovat vakaantuneet, vaan myöskin se, että näiden kahden leirin voimat ovat saavuttaneet eräänlaisen väliaikaisen tasapainotilan, jonkinverran edullisemmän pääomalle ja siis jonkinverran huonomman vallankumousliikkeelle, sillä alkanut hiljaisuus on vallankumoukselliseen nousuun verraten sosialismille epäilemätön, joskin tilapäinen miinus.

Mikä ero on näiden kahden vakaantumisen välillä? Mihin vie ensimmäinen ja mihin vie toinen vakaantuminen?

Kapitalismin oloissa vakaantuminen, voimistaen tilapäisesti pääomaa, vie samalla ehdottomasti myöskin kapitalismin ristiriitojen kärjistymiseen: a) eri maiden imperialististen ryhmien välillä; b) työläisten ja kapitalistien välillä kussakin maassa; c) imperialismiin ja kaikkien maiden siirtomaakansojen välillä.

Sensijaan neuvostojärjestelmän oloissa vakaantuminen, voimistaen sosialismia, vie samalla myös ehdot-

tomasti ristiriitain lieventymiseen ja keskinäissuh-  
teiden parantumiseen: a) maamme proletariaatin ja  
talonpoikaiston välillä; b) proletariaatin ja sorret-  
tujen maiden siirtomaakansojen välillä; c) prole-  
tariaatin diktatuurin ja kaikkien maiden työläisten  
välillä.

Asia on siten, ettei kapitalismi voi kehittyä voi-  
mistamatta työväenluokan riistoa, ilman työtätekevien  
enemmistön puolinälkäistä elämää, voimistamatta  
siirtomaiden ja riippuvaisten maiden sortoa, ilman  
selkkauksia ja yhteentörmäyksiä maailman porvariston  
eri imperialistiryhmien välillä. Sensijaan neuvosto-  
järjestelmä ja proletariaatin diktatuuri voivat kehiti-  
tyä vain sillä ehdolla, että työväenluokan taloudellinen  
toimeentulo ja kulttuuritaso nousevat herkeämättä,  
että Neuvostomaan kaikkien työtätekevien asema  
parantuu herkeämättä, että kaikkien maiden työläiset  
tulevat yhä enemmän lähentymään toisiaan ja liittyy-  
mään yhteen, että siirtomaiden ja riippuvaisten mai-  
den sorretut kansat liittyvät lujasti proletariaatin  
vallankumouksellisen liikkeen ympärille.

Kapitalismin kehitystie on työtätekevien valtavan  
enemmistön köyhtymisen ja puolinälkäisen elämän  
tie, samalla kun näiden työtätekevien vähäistä huip-  
pukerrosta lahjotaan ja ruokitaan.

Proletariaatin diktatuurin kehitystie sitävastoin on  
työtätekevien valtavan enemmistön hyvinvoinnin  
herkeämättömän kohoamisen tie.

Juuri sen takia kapitalismin kehitys ei voi olla  
synnyttämättä oloja, jotka kärjistävät kapitalismin  
ristiriitoja. Juuri sen takia kapitalismi ei pystykään  
ratkaisemaan näitä ristiriitoja.



Tietysti, ellei olisi olemassa kapitalistisen kehityksen epätasaisuuden lakia, joka johtaa selkkauksiin ja sotiin siirtomaista kapitalististen maiden välillä; jos kapitalismi voisi kehittyä ilman pääomien vientiä takapajuisiin maihin, halvan raaka-aineen ja työvoiman maihin; jos „emämaiden“ kapitalistisen kasaantumisen ylijäämiä ei käytettäisi pääomien maastaviemiseen, vaan maanviljelyksen vakavaan kehittämiseen ja talonpoikaiston aineellisen aseman parantamiseen; ja vihdoin, jos nämä ylijäämät käytettäisiin koko työväenluokan suurten joukkojen elintason kohottamiseen, niin silloin ei olisi puhettakaan työväenluokan riiston voimistumisesta ja talonpoikaiston köyhtymisestä kapitalismin oloissa, sorron voimistumisesta siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa, selkkauksista ja sodista kapitalistien välillä.

Mutta silloin ei kapitalismi olisikaan kapitalismia.

Koko kysymys on siinä, että kapitalismi ei voi kehittyä kärjistämättä kaikkia näitä ristiriitoja ja kartuttamatta siten niitä ehtoja, jotka loppukädessä helpottavat kapitalismin luhistumista.

Koko kysymys on siinä, että proletariaatin diktaatturi sitävastoin ei voi kehittyä edelleen luomatta ehtoja, jotka nostavat kaikkien maiden vallankumouksellisen liikkeen entistä korkeammalle tasolle ja valmistevät proletariaatin lopullista voittoa.

Sellainen on ero kahden vakaantumisen välillä.

Senpä takia kapitalismin vakaantuminen ei voi olla pitkäaikaista eikä kestävää.

Tarkastelkaamme kysymystä kapitalismin vakaantumisesta konkreettisesti.

Missä kapitalismin vakaantuminen on konkreettisesti ilmennyt?

Ensinnäkin siinä, että Amerikan, Englannin ja Ranskan on onnistunut sopia tilapäisesti keskenään Saksan rosvoamisen keinoista ja laajuudesta. Toisin sanoen ne ovat onnistuneet saamaan aikaan sopimuksen, jota ne nimittävät Saksan dawesoimiseksi. Voidaanko tätä sopimusta pitää missään määrin kestäväenä? Ei, ei voida. Ensinnäkin siksi, että se on solmittu ilman isäntää, s.o. ilman Saksan kansaa; toiseksi, koska tämä sopimus merkitsee Saksan kansalle kaksinkertaista sortoa, kansallisen porvariston ja ulkomaisen porvariston harjoittamaa sortoa. Jos luullaan, että niin valistunut kansakunta kuin Saksa ja niin valistunut proletariaatti kuin Saksan proletariaatti suostuvat sietämään kaksinkertaista sortoa yrittämättä useaan kertaan vakavaa vallankumouksellista purkausta, niin se on ihmeisiin uskomista. Yksinpä sellainenkin oikeastaan taantumuksellinen tapaus kuin Hindenburgin valitseminen presidentiksi<sup>27</sup> ei jätä epäilyn sijaa siitä, että Ententen tilapäinen sopimus Saksaa vastaan on kestämaton, naurettavan kestämaton.

Toiseksi, kapitalismin vakaantuminen on ilmennyt siinä, että englantilaisen, amerikkalaisen ja japanilaisen pääoman on onnistunut päästä väliaikaisesti sopimukseen keskenään vaikutusalueista Kiinassa, tällä kansainvälisen pääoman laajimmalla markkina-alueella, päästä sopimukseen sen rosvoamisen keinoista. Voidaanko tätä sopimusta pitää missään määrin kestäväenä? Taaskaan ei voida. Ensinnäkin siksi, että sopimuksen tehneet tappelevat ja tulevat tappelemaan keskenään viimeiseen saakka osuudesta rosvoukseen; toiseksi

senvuoksi, että tämä sopimus on tehty salassa Kiinan kansalta, joka ei halua alistua eikä alistu vierasmaalaisten ryövärien sanelempiin lakeihin. Eikö vallankumousliikkeen kasvu Kiinassa todista sitä, että vierasmaalaisten imperialistien salahankkeet ovat tuomitut epäonnistumaan?

Kolmanneksi, kapitalismin vakaantuminen on ilmennyt siinä, että edistyneiden maiden imperialististen ryhmien on onnistunut sopia väliaikaisesti keskenään siitä, etteivät ne sekaannu toistensa asioihin „omien“ siirtomaitensa rosvoamisessa ja sortamisessa. Voidaanko tätä sopimusta tahi pyrkimystä sopimukseen pitää missään määrin kestäväenä? Ei, ei voida. Ensinnäkin siksi, että jokainen imperialistisista ryhmistä pyrkii ja tulee pyrkimään kaappaamaan haltuunsa kappaleen toisten siirtomaista; ja toiseksi siksi, että imperialistiryhmien harjoittama puristus ja sortopolitiikka siirtomaissa vain karkaisee ja vallankumouksellistaa näitä siirtomaita, kärjistäen siten vallankumouksellista kriisiä. Imperialistit yrittävät „tyynnyttää“ Intiaa, taltuttaa Egyptiä, kesyttää Marokkoa, sitoa käsistään ja jaloistaan Indo-Kiinan ja Indoneesian, pannen liikkeelle kaikki ja kaikenlaiset viekkaudet ja salajuonet. Mahdollisesti niiden onnistuukin saada siinä suhteessa aikaan joitain „tuloksia“. Mutta tuskin voitaneen epäillä sitä, ettei näitä salajuonia riitä eikä voi riittää kovin pitkäksi aikaa.

Neljänneksi, kapitalismin vakaantuminen voi ilmetä siinä, että edistyneiden maiden imperialistiset ryhmät yrittävät sopia keskenään yhteisrintamasta Neuvostoliittoa vastaan. Olettakaamme, että niiden onnistuu kyhätä sellainen sopimus. Olettakaamme, että niiden

onnistuu saada aikaan jotain yhteisrintaman tapaista käyttämällä kaikkia ja kaikenlaisia kombinaatioita, aina roistomaisiin väärennyksiin saakka, kuten Sofian räjähdysen yhteydessä<sup>26</sup> tapahtui j.n.e. Onko perustaa luulla, että sopimus meidän maattamme vastaan tai vakaantumisen tällä alalla voisi olla missään määrin kestävä, missään määrin tuloksellista? Sellaisia perusteita ei mielestäni ole. Minkä vuoksi? Ensinnäkin sen vuoksi, että kapitalistien yhteisrintaman ja yhdistetyn hyökkäyksen uhka muodostaisi vain mitä valtaimman yhdistävän vanteen, joka liittäisi koko maan Neuvostovallan ympärille lujemmin kuin koskaan ennen ja tekisi maamme murtumattomaksi linnoitukseksi vieläkin suuremmassa määrässä kuin esimerkiksi „14 valtion“ hyökätessä kimppuumme. Muistelkaapa sitä, kun tunnettu Churchill uhkasi 14 valtion sotaretkellä. Te tiedätte, ettei tarvinnut muuta kuin lausua tuo uhkaus, niin koko maa yhdistyi Neuvostovallan ympärille imperialistisia rosvoja vastaan. Toiseksi sen vuoksi, että sotaretki Neuvostomaata vastaan avaa ehdottomasti kokonaisen joukon vallankumouksellisia solmuja vihollistemme selustassa, hajottaen ja masentaen imperialismien rivejä. Ja siitä, että näitä solmuja on viime aikana karttunut koko joukko ja etteivät ne lupaa imperialismille mitään hyvää,—siitä voi tuskin olla epäilystä. Kolmanneksi sen vuoksi, että maamme ei enää ole yksin, sillä sen liittolaisina ovat Lännen työläiset ja Idän sorretut kansat. Tuskin voitaneen epäillä sitä, etteikö sota Neuvostoliittoa vastaan tulisi merkitsemään imperialismille sotaa omia työläisiään ja siirtomaitaan vastaan. Minun ei tarvitse todistella sitä, että

jos maamme kimppuun hyökätään, niin me emme jää istumaan kädet ristissä, että me teemme kaikkemme herättääksemme vallankumouksen leijonan maailman kaikissa maissa. Kapitalistimaiden johtajat eivät voi olla tietämättä sitä, että meillä on jonkinverran kokemusta siinä suhteessa.

Tällaiset ovat ne tosiasiat ja näkökohdat, jotka puhuvat siitä, ettei kapitalismin vakaantuminen voi olla kestävä, että tämä vakaantuminen merkitsee niiden ehtojen joukkomittaista syntymistä, jotka johtavat kapitalismin häviöön, että neuvostojärjestelmän vakaantuminen sitävastoin merkitsee niiden ehtojen järkkymätöntä karttumista, jotka johtavat proletariaatin diktatuurin lujittumiseen, vallankumouksellisen liikkeen nousuun kaikissa maissa ja sosialismin voittoon.

Tämä kahden vakaantumisen, kapitalistisen ja neuvostollisen vakaantumisen, välinen periaatteellinen vastakohtaisuus ilmentää vastakohtaisuutta kahden talous- ja hallintojärjestelmän välillä, kapitalismin järjestelmän ja sosialismin järjestelmän välillä.

Ken ei ole ymmärtänyt tätä vastakohtaisuutta, hän ei tule koskaan ymmärtämään nykyisen kansainvälisen tilanteen syvintä ydinajatusta.

Sellainen on kansainvälisen tilanteen yleiskuva tällä hetkellä.

## II

### **KAPITALISTISTEN MAIDEN KOMMUNISTISTEN PUOLUEIDEN LÄHIMMÄT TEHTÄVÄT**

Siirryn toiseen kysymysryhmään.

Uutta ja erikoista kapitalistimaiden kommunististen puolueiden asemassa tällä hetkellä on se, että vallan-

kumouksen nousukausi on vaihtunut sen laskukaudeksi, hiljaisuuskaudeksi. Tehtävänä on käyttää parhaillaan elettavää hiljaisuuskautta hyväksemme kommunistien puolueiden lujittamiseksi, niiden bolshevisoimiseksi, niiden muuttamiseksi todellisiksi ammattiliittoihin nojautuviksi joukkopuolueiksi, ei-proletaaristen luokkien työtätekevien aineiden ja ennen kaikkea talonpoikaiston liittämiseksi proletariaatin ympärille, sekä vihdoin, proletaarien valmistelemiseksi vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin hengessä.

En ryhdy luettelemaan kaikkia Lännen kommunistien puolueiden edessä olevia lähikauden tehtäviä. Kun luette vastaavat päätöslauselmat, erikoisesti Kominternin laajennetun täysistunnon päätöslauselman bolshevisoimisesta<sup>29</sup>, niin teidän on helppo käsitellä, minkälaisia nämä tehtävät konkreettisesti ovat.

Haluaisin pysähtyä lähemmin vain päätehtävään, siihen Lännen kommunistien puolueiden tehtävään, jonka selvittäminen helpottaa kaikkien muiden vuorossa olevien tehtävien ratkaisemista.

Mikä on tämä tehtävä?

Tämä tehtävä on siinä, että Lännen kommunistiset puolueet liitetään kiinteästi yhteen ammattiliittojen kanssa. Tämä tehtävä on siinä, että kamppailua ammattillisen liikkeen yhtenäisyyden puolesta kehitetään ja viedään se päätökseen, että kaikki kommunistit välttämättömästi ja ehdottomasti liittyvät ammattiliittoihin, että niissä tehdään järjestelmällistä työtä työläisten yhdistämiseksi yhteisrintamaan pääomaa vastaan ja että luodaan siten ehdot, jotka antavat kommunistisille puolueille mahdollisuuden nojautua ammattiliittoihin.

Täyttämättä tätä tehtävää ei kommunistisista puolueista voida tehdä todellisia joukkopuolueita eikä voida valmistaa proletariaatin voittoa varten välttämättömiä ehtoja.

Ammattiliitot ja puolueet Lännessä eivät ole sellaisia kuin ammattiliitot ja puolue meillä Venäjällä. Ammattiliittojen ja puolueiden keskinäissuhteet Lännessä eivät käy läheskään yhteen niiden keskinäissuhteiden kanssa, mitkä ovat muodostuneet meillä Venäjällä. Meillä ammattiliitot ilmaantuivat työväenluokan puolueen jälkeen ja sen ympärille. Meillä ei vielä ollut ammattiliittoja, kun puolue ja sen järjestöt johtivat jo ei ainoastaan työväenluokan poliittista, vaan myöskin sen taloudellista taistelua aina pieniin ja mitä vähäisimpiin lakkoihin saakka. Täten etupäässä onkin selitettävissä se sangen suuri arvovalta, jota puolueemme nautti työläisten keskuudessa ennen helmikuun vallankumousta niihin ammattiliittojen ituihin verraten, joita meillä siellä täällä silloin oli. Oikeat ammattiliitot meillä syntyivät vasta vuoden 1917 helmikuun jälkeen. Lokakuun edellä meillä oli jo täysin muodostuneet ammatilliset järjestöt, jotka nauttivat tavattoman suurta arvovaltaa työläisten keskuudessa. Lenin sanoi jo silloin, että ilman sellaista tukea kuin ammattiliitot ei voida valloittaa eikä myöskään säilyttää proletariaatin diktatuuria. Ammattiliitot kehittyivät meillä voimakkaimmin vallanoton jälkeen, erikoisesti uuden talouspolitiikan oloissa. Epäilemätöntä on, että meidän mahtavat ammattiliittomme ovat nyt proletariaatin diktatuurin eräs perustuki. Kuvaavimpana piirteenä meidän ammattiliittomme kehityshistoriassa on se, että ne syntyivät,

kehittyivät ja lujittuivat puolueen jälkeen, puolueen ympärillä ja ystävytydessä puolueen kanssa.

Kokonaan toisissa oloissa kehittyivät ammattiliitot Länsi-Euroopassa. Ensinnäkin, ne syntyivät ja lujittuivat siellä jo kauan ennen työväenluokan puolueiden ilmaantumista. Toiseksi, siellä eivät ammattiliitot kehittyneet työväenluokan puolueen ympärillä, vaan päinvastoin, työväenluokan puolueet syntyivät itsekin ammattiliitoista. Kolmanneksi, koska taloudellisen taistelun ala, joka on työväenluokalle läheisin, oli jo, niin sanoaksemme, ammattiliittojen valtaama, niin puolueiden tehtäväksi jäi käydä käsiksi etupäässä poliittiseen parlamenttitaisteluun, mikä ei voinut olla vaikuttamatta niiden työn luonteeseen ja niiden ominaispainoon työväenluokan silmissä. Ja juuri siksi, että puolueet syntyivät siellä ammattiliittojen jälkeen, juuri siksi, että ammattiliitot syntyivät siellä jo aikoja ennen puolueita, ja ne oikeastaan olivatkin proletariaatin päällinnakkeina sen taistelussa pääomaa vastaan, — juuri siksi puolueet itsenäisenä ammattiliittoihin nojautumattomana voimana joutuivat työnnetyiksi taka-alalle.

Mutta tästä johtuu, että jos kommunistiset puolueet haluavat tulla todelliseksi joukkovoimaksi, joka kykenee viemään eteenpäin vallankumousta, niin niiden pitää liittyä kiinteästi ammattiliittoihin ja nojautua niihin.

Ellei oteta huomioon tätä Lännessä vallitsevan tilanteen erikoisuutta, niin se merkitsee kommunistisen liikkeen saattamista varmaan turmioon.

Siellä, Lännessä, on yhä vieläkin eräitä sellaisia „kommunisteja“, jotka eivät halua ymmärtää tätä



erikoisuutta ja jotka yhä vieläkin touhuavat epäproletaarisella ja vallankumouksenvastaisella tunnuksella: „pois ammattiliitoista“. On sanottava, ettei kukaan voi sen pahemmin vahingoittaa kommunistista liikettä Lännessä kuin nämä ja muut heidän kaltaisensa „kommunistit“. Nämä ihmiset aikovat „rynnäköidä“ ammattiliittoja ulkoa käsin, pitäen niitä vihollisleirinä. He eivät käsitä sitä, että moisen politiikan vuoksi työläiset tulevat pitämään näitä ihmisiä nimenomaan vihollisinaan. He eivät ymmärrä sitä, että olkootpa ammattiliitot hyviä tai huonoja, niin tavallinen työmies pitää niitä kuitenkin omina linnakkeinaan, jotka auttavat häntä suojaamaan työpalkkansa, työpäivän j.n.e. He eivät käsitä sitä, että moinen politiikka ei helpota, vaan estää kommunistien pääsemistä työväenluokan miljoonaisiin joukkoihin.

„Te rynnäköitte minun linnoitustani,— saattaa tavallinen keskitason työmies sanoa moisille „kommunisteille“,— te haluatte hävittää sen, mitä minä olen vuosikymmeniä rakentanut, ja todistelette minulle kommunismin olevan paremman kuin tradeunionismi. En tiedä, ehkä te olette oikeassa teoreettisine väitteinenne kommunismista, enhän minä, yksinkertainen työmies, jaksakaan käsittää teidän teorioitanne, mutta sen minä vaan tiedän, että minulla on omat ammatilliset linnakkeeni, ne ovat ohjanneet minua taisteluun, ne ovat puolustaneet minua, hyvin tai huonosti, mutta kuitenkin puolustaneet kapitalistien hyökkäyksiltä, ja jokainen, joka aikoo hävittää nämä linnakkeet, hän hävittää minun omaa työväenasiaani. Lakatkaa rynnäköimästä linnakkeitani, tulkaa ammattiliittoihin, toimikaa siellä viitisen vuotta tahi enem-

mänkin, auttakaa parantamaan ja lujittamaan niitä, että minäkin näen, mitä miehiä te oikein olette, ja jos te osoittaudutte olevan todella kunnan poikia, niin en minäkään ole pois, vaan kannatan tietysti teitä“ j.n.e.

Näin tai suunnilleen tähän tapaan ottaa nykyinen tavallinen keskitason työmies Länessä vastaan ammattiliittojen vastustajat.

Kuka ei ole ymmärtänyt tätä erikoisuutta Euroopan keskinkertaisen työmiehen psykologiassa, hän ei käsitä mitään kommunististen puolueittemme asemasta nykyhetkellä.

Missä on Lännen sosialidemokratian voima?

Siinä, että se nojautuu ammattiliittoihin.

Missä on meidän kommunististen puolueittemme heikkous Länessä?

Siinä, että ne eivät ole vielä liittyneet eivätkä näiden kommunististen puolueiden eräät ainekset haluakaan liittyä kiinteästi yhteen ammattiliittojen kanssa.

Siksi Lännen kommunististen puolueiden perustehtävänä tällä hetkellä on se, että kehitetään ja viedään päätökseen kamppailu ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden puolesta, että kaikki kommunistit liittyvät ammattiliittoihin, että tehdään niissä kärsivällisesti järjestelmällistä työtä työväenluokan yhdistämiseksi pääomaa vastaan ja saadaan siten aikaan se, että kommunistiset puolueet voisivat nojautua ammattiliittoihin.

Sellainen on Kominternin laajennetun täysistunnon päätösten perusajatus Lännen kommunististen puolueiden lähimmistä tehtävistä tällä hetkellä.

## III

**SIIRTOMAIDEN JA RIIPPUVAISTEN MAIDEN  
KOMMUNISTISTEN AINESTEN  
LÄHIMMÄT TEHTÄVÄT**

Siirryn kolmanteen kysymysryhmään.

Uutta tällä alalla on seuraava:

a) voimaperäisen pääomien viennin vuoksi kehittyneistä maista takapajuisiin maihin, jota kapitalismin vakaantumisen edistää, kapitalismi kehittyy ja tulee edelleen kehittymään siirtomaissa nopeaa vauhtia rikkoen vanhoja yhteiskunta-poliittisten suhteiden muotoja ja juurruttaen uusia;

b) proletariaatti näissä maissa kasvaa ja tulee edelleen kasvamaan kiihtyvää vauhtia;

c) vallankumouksellinen työväenliike ja vallankumouksellinen kriisi siirtomaissa voimistuu ja tulee edelleen voimistumaan;

d) tämän yhteydessä kasvavat ja tulevat edelleen kasvamaan kansallisen porvariston määrättyt kerrokset, kaikkein rikkaimmat ja vaikutusvaltaisimmat kerrokset, jotka peläten enemmän vallankumousta omassa maassaan kuin imperialismia pitävät edullisempänä sopimuksentekoa imperialismin kanssa kuin maansa vapauttamista imperialismista ja kavaltavat siten oman kotimaansa (Intia, Egypti y.m.);

e) kaiken tämän vuoksi näiden maiden vapauttaminen imperialismista voi käydä päinsä vain taistelun tuota sopuilevaa kansallista porvaristoa vastaan;

f) mutta tästä johtuu, että kysymys työläisten ja talonpoikain liitosta sekä proletariaatin hegemoniasta teollisesti kehittyneissä ja kehittyvissä siirtomaissa

on tuleva ajankohtaiseksi, samoin kuin se tuli ajankohtaiseksi Venäjällä ensimmäisen vallankumouksen edellä vuonna 1905.

Näihin aikoihin saakka asia on ollut sillä kannalla, että Itää on pidetty tavallisesti yhtenäisenä ja yhdenlaisena. Nyt on kaikille selvää, että yhtenäistä ja yhdenlaista Itää ei enää ole olemassa, että nyt on kapitalistisesti kehittyneitä ja kehittyviä siirtomaita sekä jälkeenjääneitä ja jälkeenjääviä siirtomaita, joiden suhteen ei voi olla mitään samanlaista mitta-puuta.

Tähän saakka on kansallinen vapausliike käsitetty sellaiseksi, että sitä on pidetty siirtomaiden ja riippuvaisten maiden kaikkien kansallisten voimien yhtenäisenä rintamana, äärimmäisistä taantumuspörvareista aina jyrkimpiin vallankumouksellisiin proletaareihin saakka. Nyt, kansallisen porvariston jakauduttua vallankumoukselliseen ja vastavallankumoukselliseen sivustaan, kansallinen liike saa jonkun verran toisenlaisen näön. Kansallisen liikkeen vallankumouksellisten aineiden ohella porvaristosta kehittyi myös sopuilevia, taantumuksellisia aineksia, jotka pitävät sopimuksentekoa imperialismin kanssa maansa vapauttamisasiaa edullisempänä.

Tästä johtuvat siirtomaiden kommunististen aineiden tehtävät: liittää rivinsä kiinteästi yhteen porvariston vallankumouksellisten aineiden kanssa ja ennen kaikkea talonpoikaiston kanssa imperialismin ja „oman“ porvariston sovittelija-ainesten liittoutumaa vastaan käydäkseen todella vallankumoukselliseen taisteluun imperialismista vapautumiseksi proletariaatin ollessa siinä etujoukkona.

Johtopäätös on tämä: kokonainen joukko siirtomaita on nyt lähestymässä omaa 1905 vuottaan.

Tehtävänä on yhdistää siirtomaiden työläisten parhaat ainekset yhtenäiseksi kommunistiseksi puolueeksi, joka pystyy johtamaan nousevaa vallankumousta.

Lenin sanoi jo vuonna 1922 siirtomaissa kasvavasta vallankumousliikkeestä seuraavaa:

„Nykyiset ensimmäisen imperialistisen teurastuksen „voittajat“ eivät pysty voittamaan edes pientä, mitättömän pientä Irlantia, eivät kykene selviytymään edes siitä sekaannuksesta, mikä niiden itsensä kesken on syntynyt finanssi- ja valuuttakysymyksissä. Ja Intia ja Kiina kuohuvat. Se on yli 700 miljoonaa ihmistä. Jos niihin lisätään vielä niitä ympäröivät ja aivan niiden kaltaiset Aasian muut kansat, niin se tekee runsaasti puolet maapallon väestöstä. Siellä lähenee, lähenee hillittömästi ja yhä kiihtyvää vauhtia vuosi 1905,— kuitenkin sillä oleellisella ja suunnattomalla erotuksella, että vuonna 1905 vallankumous Venäjällä saattoi vielä tapahtua (ainakin ensi alussa) eristettynä, s.o. vetämättä heti vallankumoukseen muita maita. Mutta Intiassa ja Kiinassa kehittyvä vallankumous joutuu jo nyt mukaan ja on jo tullut vedetyksi mukaan vallankumoustaisteluun, vallankumousliikkeeseen, kansainväliseen vallankumoukseen“ (kts. XXVII osa, s. 293).

Johtopäätös on se, että siirtomaat ovat niiden oman vuoden 1905 edessä.

Tämä on pääajatuksena myöskin Kominternin laajennetun täysistunnon tekemissä päätöksissä siirto-  
maakysymyksestä.

#### IV

### SOSIALISMIN KOHTALOISTA NEUVOSTOLIITOSSA

Siirryn neljänteen kysymysryhmään.

Tähän saakka olen puhunut puoluekonferenssimme välittömästi Kominternin kysymyksiä koskevista päätöslauselmista. Siirtykäämme nyt kysymyksiin, jotka

koskevat suoranaisesti sekä Kominternia että VKP(b):tta ja jotka ovat niinmuodoin yhdysrenkaana ulkoisten ja maamme sisäisten kysymysten välillä.

Miten kapitalismin väliaikainen vakaantuminen on vaikuttava sosialismin kohtaloihin maassamme? Eikö tämä vakaantuminen merkitse sosialistisen rakennustyön loppua tai lopun alkua maassamme?

Voidaanko sosialismi ylipäänsä rakentaa omin voimin maassamme, joka on teknillis-taloudellisessa suhteessa takapajuinen maa, jos kapitalismi säilyy muissa maissa enemmän tai vähemmän pitkän aikajakson?

Voidaanko maassamme luoda täydet takeet intervention vaaralta ja siis myöskin entisen järjestelmän maahamme palauttamisen vaaralta kapitalistisen ympäristön säilyessä, joka lisäksi on vielä tällä ajankohdalla vakaantunut?

Kaikki nämä ovat kysymyksiä, jotka nousevat kiertämättä eteemme uuden tilanteen yhteydessä kansainvälisten suhteiden alalla ja joita emme voi sivuuttaa antamatta niihin täsmällistä ja selvää vastausta.

Maassamme on olemassa kaksi ristiriitojen ryhmää. Ensimmäinen ristiriitojen ryhmä — sisäiset ristiriidat, joita on proletariaatin ja talonpoikaiston välillä. Toinen ristiriitojen ryhmä — ulkoiset ristiriidat, joita on maamme, sosialismin maan, ja kaikkien muiden maiden, kapitalismin maiden, välillä.

Tarkastakaamme näitä ristiriitojen molempia ryhmiä erikseen.

Sitä, että proletariaatin ja talonpoikaiston välillä on olemassa eräitä ristiriitoja, sitä ei tietenkään voida kieltää. Näiden ristiriitojen koko realisuuden ymmärtämiseksi ei tarvitse muuta kuin palauttaa mieleensä

kaiken sen, mitä meillä on tapahtunut ja tapahtuu maataloustuotteiden hintapolitiikan alalla, limiittien yhteydessä, teollisuustuotteiden hintojen alentamiskamppailun yhteydessä j.n.e. Meillä on kaksi perusluokkaa: proletaari luokka ja yksityisomistajien luokka, s.o. talonpoikaisto. Tästä johtuu ristiriitojen kiertämättömyys niiden välillä. Koko kysymys on siinä, pystymmekö me omin voimin voittamaan nämä proletariaatin ja talonpoikaiston välillä olevat ristiriidat. Kun sanotaan: voidaanko meillä rakentaa sosialismi omin voimin?—niin tällä tahdotaan sanoa: ovatko proletariaatin ja talonpoikaiston väliset ristiriidat maassamme voitettavissa, vai ovatko ne voittamattomia?

Leninismi vastaa tähän kysymykseen myönteisesti: kyllä, me voimme rakentaa sosialismin ja tulemme sen rakentamaan yhdessä talonpoikaiston kanssa, työväenluokan johdolla.

Mitä perusteita, mitä motiiveja on tällaiselle vastaukselle?

Tällaisen vastauksen perusteluna on se, että proletariaatin ja talonpoikaiston välisten ristiriitojen ohella on olemassa vielä yhteisiä etuja kehityksen peruskysymyksissä, mitkä edut kattavat ja voivat joka tapauksessa kattaa nämä ristiriidat ja jotka ovat pohjana, perustana työväen ja talonpoikaiston väliselle liitolle.

Mitä ovat nämä yhteiset edut?

Asia on siten, että maanviljelyksellä on olemassa kaksi kehitystietä: kapitalistinen ja sosialistinen tie. Kapitalistinen kehitystie merkitsee kehitystä talonpoikaiston suuren enemmistön köyhtymisen pohjalla

kaupunki- ja maalaisporvariston huippukerrostien rikastumiseksi. Sosialistinen tie sitävastoin merkitsee kehitystä talonpoikain enemmistön hyvinvoinnin yhtämittaisen kohottamisen tietä. Sekä proletariaatti että erikoisesti talonpoikaisto ovat kiinnostettuja siitä, että kehitys kävisi tätä toista tietä, sosialistista tietä. Sillä tämä tie on ainoa keino talonpoikaiston pelastamiseksi köyhtymiseltä ja puolinälkäisestä elämästä. Sanomattakin on selvää, että proletariaatin diktatuuri, jolla on hallussaan talouden tärkeimmät ohjukset, ryhtyy kaikkiin toimenpiteisiin, jotta tämä toinen tie, sosialistinen tie, pääsisi voitolle. Toisaalta on itsestään selvää, että talonpoikaisto on syvästi kiinnostunut siitä, että kehitys kävisi tätä toista tietä.

Tästä johtuu se proletariaatin ja talonpoikaiston etujen yhteisyys, mikä kattaa niiden välillä olevat ristiriidat.

Juuri sen vuoksi leninismi sanoo, että me voimme ja meidän pitää rakentaa täydellinen sosialistinen yhteiskunta yhdessä talonpoikaiston kanssa, työläisten ja talonpoikain liiton pohjalla.

Juuri sen vuoksi leninismi sanoo, nojautuen proletaarien ja talonpoikien yhteisiin etuihin, että me voimme voittaa ja meidän on voitettava omin voimin proletariaatin ja talonpoikaiston välillä olevat ristiriidat.

Sellainen on leninismien käsitys tästä asiasta.

Mutta eivät näköjään kaikki toverit ole leninismien kannalla. Niinpä Trotski esimerkiksi sanoo proletariaatin ja talonpoikaiston välisistä ristiriidoista näin:

„Ristiriitaisuudet työväenhallituksen asemassa takapajuisessa maassa, jossa on valtava enemmistö talonpoikaisväestöä, voivat



saada ratkaisunsa ainoastaan\* kansainvälisessä mitassa, proletariaatin maailmanvallankumouksen areenalla“ (kts. esipuhetta Trotskin kirjaan „Vuosi 1905“).

Toisin sanoen, meillä ei ole voimaa voittaaksemme ja poistaaksemme sisäiset ristiriidat maassamme, ristiriidat proletariaatin ja talonpoikaiston välillä omin voimin, sillä nämä ristiriidat me voimme kuulemma poistaa ja rakentaa vihdoinkin sosialismin vasta maailmanvallankumouksen tuloksena ja vain maailmanvallankumouksen pohjalla.

Sanomattakin on selvää, ettei tällä väittämällä ole mitään yhteistä leninismin kanssa.

Samainen Trotski jatkaa edelleen:

„Ilman Euroopan proletariaatin suoranaista valtion tukea Venäjän työväenluokka ei voi pysyä vallassa eikä muuttaa väliaikaista herruuttaan pitkäaikaiseksi sosialistiseksi diktatuuriksi. Sitä ei voida hetkeäkään epäillä“ (kts. Trotskin kirjasta „Meidän vallankumouksemme“, s. 278).

Toisin sanoen, niin kauan kun Lännen proletariaatti ei ota valtaa eikä anna meille valtion tukea, me emme voi haaveillakaan pysyvämme vallassa vähänkään pitempää aikaa.

Edelleen:

„On toivotonta luulla,— ... että esimerkiksi vallankumouksellinen Venäjä voisi pitää puoliaan vanhoillista Eurooppaa vastaan“ (kts. Trotskin teokset, III osa, I nide, s. 90).

Toisin sanoen, me emme siis ole vain kykenemättömiä rakentamaan sosialismia, vaan emme voi edes lyhyttäkään aikaa pitää puoliamme „vanhoillista Eurooppaa vastaan“, vaikka koko maailma tietää, että

\* Alleviivaus minun. J. St.

me emme ole ainoastaan pitäneet puoliamme, vaan lyöneet myöskin takaisin useita vanhoillisen Euroopan raivokkaita hyökkäyksiä maamme kimppuun.

Ja vihdoin:

„Sosialistisen talouden todellinen nousu Venäjällä“, sanoo Trotski, „käy mahdolliseksi vasta proletariaatin voiton jälkeen\* tärkeimmissä Euroopan maissa“ (kts. sama, s. 93).

Lienee selvä.

Esitin nämä lainaukset, toverit, asettaakseni ne Leninin teoksista otettujen lainauksien vastakohtaksi ja antaakseni teille siten mahdollisuuden tavoittaa sen, mikä on tärkeimpänä ydinajatuksena kysymyksessä täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen mahdollisuudesta proletaarisen diktatuurin maassa, joka on kapitalististen valtioiden ympäröimä.

Siirtykäämme nyt tarkastelemaan Leninin teoksista otettuja lainauksia.

Lenin kirjoitti jo vuonna 1915 imperialistisen sodan aikana:

„Taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus on kapitalismin ehdoton laki. Siitä seuraa, että sosialismin voitto on mahdollinen ensi aluksi muutamissa tahi jopa yhdessäkin, erillisessä kapitalistisessa maassa. Tämän maan voittanut proletariaatti nousisi, pakkoluovutettuaan kapitalistien omaisuuden ja järjestettyään omassa maassaan sosialistisen tuotannon, muuta, kapitalistista maailmaa vastaan ja vetäisi puolelleen muiden maiden sorretut luokat, nostaten näissä maissa kapinan kapitalisteja vastaan, esiintyen tarpeen vaatiessa myöskin sotavoimin riistäjäluokkia ja niiden valtioita vastaan“ ... Sillä „kansakuntien vapaa yhtyminen sosialismissa ei ole mahdollista ilman sosialististen tasavaltojen enemmän tai vähemmän pitkäaikaista, sitkeää taistelua jälkeensä jääneitä valtioita vastaan“ (kts. XVIII osa, s. 232—233).

\* Alleviivaus minun. J. St.

Toisin sanoen, osoittautuu siis, että kapitalistien ympäröimä proletaarisen diktatuurin maa voikin ei vain ratkaista omin voiminsa sisäiset ristiriidat proletariaatin ja talonpoikaiston väliltä, vaan se myös voi ja sen pitää rakentaa vielä sosialismi, järjestää maassaan sosialistinen talous ja pystyttää aseellinen voima voidakseen lähteä sitä ympäröivien maiden proletariin avuksi niiden taistelussa pääoman kukistamiseksi.

Tällainen on leninisin perusajatus sosialismin voitosta yhdessä maassa.

Samaa, joskin jossain määrin toisessa muodossa, Lenin sanoi vuonna 1920 Neuvostojen VIII edustajakokouksessa, maamme sähköistämiskysymyksen johdosta:

„Kommunismi on Neuvostovalta ja koko maan sähköistäminen. Muuten maa jää pikkutalonpoikaiseksi, ja meidän on se selvästi tajuttava. Me olemme heikommät kuin kapitalismi, ei ainoastaan maailman mitassa, vaan myöskin omassa maassamme. Tämä on tunnettua kaikille. Me olemme sen tajunneet, ja me pääsemme siihen, että taloudellinen pohja muuttuu pikkutalonpoikaisesta suurteolliseksi. Vasta silloin, kun maa tulee sähköistetyksi, kun teollisuudelle, maataloudelle ja liikenteelle luodaan nykyaikaisen suurteollisuuden teknillinen pohja, — vasta silloin me voitamme lopullisesti\*“ (kts. XXVI osa, s. 46—47).

Toisin sanoen, Lenin käsittää täydellisesti sosialismin rakentamisen teknilliset vaikeudet maassamme, mutta hän ei suinkaan tee tästä sitä järjetöntä johtopäätöstä, että „sosialistisen talouden todellinen nousu Venäjällä käy mahdolliseksi vasta proletariaatin voiton jälkeen tärkeimmissä Euroopan maissa“, vaan hän

\* Alleviivaus minun. J. St.

on sitä mieltä, että me voimme omin voimin voittaa nämä vaikeudet saavuttaaksemme „lopullisen voiton“, s.o. rakentaaksemme täydellisen sosialismin.

Ja vuoden kuluttua tämän jälkeen, vuonna 1921, Lenin sanoo:

„10—20 vuotta oikeita suhteita talonpoikaistoon ja meille on taattu voitto koko maailman mitassa“ (siinäkin tapauksessa, vaikka proletaraiset vallankumoukset viivästyisivätkin, jotka kuitenkin ovat kasvamassa)“ („Suunnitelma ja jäsennyksiä kirjaan „Elintarvikeverosta“, v. 1921,— kts. XXVI osa, s. 313).

Toisin sanoen, Lenin käsittää täydellisesti sosialismin rakentamisen poliittiset vaikeudet maassamme, mutta hän ei suinkaan tee tästä sitä väärää johtopäätöstä, että „ilman Euroopan proletariaatin suoranaista valtion tukea Venäjän työväenluokka ei voi pysyä vallassa“, vaan hän on sitä mieltä, että politiikan ollessa talonpoikaiston suhteen oikean me voimme aivan hyvin saada „voiton koko maailman mitassa“ täydellisen sosialismin rakentamisen mielessä.

Entä mitä on oikea politiikka talonpoikaiston suhteen? Oikea politiikka talonpoikaiston suhteen on jotain sellaista, mikä riippuu kokonaan ja täydellisesti meistä ja vain meistä puolueena, joka johtaa sosialismin rakentamista maassamme.

Aivan samaa, mutta vieläkin määrätymmin Lenin sanoi vuonna 1922 kirjoituksissaan osuustoiminnasta:

„Itse asiassa, valtion valta kaikkien suurten tuotantovälineiden yli, valtiovalta proletariaatin käsissä, tämän proletariaatin liitto monien miljoonien pienten ja pienimpien talonpoikain kanssa, tämän proletariaatin johdon turvaaminen talonpoikaistoon nähden j.n.e. — eikö siinä ole kaikki, mitä tarvitaan, jotta osuus-

\* Allevilvaus minun. J. St.

toiminnasta, pelkästä osuustoiminnasta, jota me ennen kohtelimme yliolokaisesti, kuten kaupusteluhommaa ainakin, ja jota meillä on määrättyssä suhteessa oikeus kohdella nyt, uuden talouspolitiikan aikana, samalla tavalla, eikä siinä ole kaikki, mikä on välttämätöntä täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamista varten?\* Se ei vielä ole sosialistisen yhteiskunnan rakentamista, mutta siinä on kaikki, mikä on välttämätöntä ja riittävää\* tätä rakentamista varten" (kts. XXVII osa, s. 392).

Toisin sanoen, osoittautuukin, että proletariaatin diktatuurin oloissa meillä on olemassa kaikki, mikä on välttämätöntä täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi, voittaen kaikki ja kaikenlaiset sisäiset vaikeudet, sillä me voimme ja meidän täytyy voittaa ne omin voimin.

Lienee selvä.

Lenin hyökkää sitä vastaväitettä vastaan, että maamme verrattain suuri taloudellinen takapajuisuus muka sulkee pois sosialismin rakentamisen mahdollisuuden, ja hän kumoaa sen jonain sellaisena, joka ei sovi yhteen sosialismin kanssa:

„Äärettömän kaavamainen on se heidän perustelunsa“, sanoo Lenin, „jonka he ovat oppineet ulkoa Länsi-Euroopan sosialidemokratian kehityksen aikana ja joka on se, että me emme vielä ole kyllin kehittyneitä sosialismia varten, ettei meillä ole, kuten kaikenlaiset „oppineet“ herrat heidän joukostaan sanovat, objektiivisia taloudellisia edellytyksiä sosialismia varten“ (kts. XXVII osa, s. 399).

Päinvastaisessa tapauksessa ei olisi kannattanut ottaa valtaa lokakuussa eikä tehdä Lokakuun vallankumousta. Sillä jos kerran täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen mahdollisuus ja välttämättömyys on

---

\* Alleviivaus minun J. St.

syystä tai toisesta suljettu pois, niin Lokakuun vallankumouskin menettää siten kaiken merkityksensä. Kuka kieltää sosialismin rakentamisen mahdollisuuden yhdessä maassa, hän joutuu ehdottomasti kieltämään myöskin Lokakuun vallankumouksen oikeutuksen. Ja päinvastoin: ken ei luota Lokakuuhun, hän ei voi tunnustaa myöskään sosialismin voittoa mahdolliseksi maan ollessa kapitalististen valtioiden ympäröimänä. Epäusko Lokakuuhun ja sosialististen mahdollisuuksien kieltäminen maassamme ovat asioita, joiden välillä on täysi ja välitön yhteys.

„Minä tiedän“, sanoo Lenin, „että on tietysti olemassa itseään ylen viisaina pitäviä ja jopa itseään sosialisteiksikin nimitäviä neropatteja, jotka vakuuttavat, ettei olisi pitänyt ottaa valtaa ennen kuin vallankumous puhkeaa kaikissa maissa. He eivät aavista, että näin puhuessaan he luopuvat vallankumouksesta ja siirtyvät porvariston puolelle. Jäää odottamaan sitä, kunnes työtätekevät luokat tekevät vallankumouksen kansainvälisessä mitassa, se merkitsee kaikkien jähmettymistä odotukseen. Se on järjettömyyttä“ (kts. XXIII osa, s. 9).

Näin on laita ensimmäisen lajin ristiriitojen kanssa, sisäistä laatua olevien ristiriitojen kanssa, kysymyksessä sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta yhdessä maassa sen ollessa kapitalististen valtioiden ympäröimänä.

Siirtykäämme nyt toisen lajin ristiriitoihin, niihin ulkoiisiin ristiriitoihin, joita on meidän maamme, sosialismin maan, ja kaikkien muiden maiden, kapitalismin maiden, välillä.

Mitä ovat nämä ristiriidat?

Ne ovat siinä, että niin kauan, kun maa on kapitalististen valtioiden ympäröimä, tulee olemaan myöskin intervention vaara kapitalististen maiden taholta, ja

niin kauan, kun tämä vaara on olemassa, on oleva myöskin restauration vaara, kapitalistisen järjestyksen maahamme palauttamisen vaara.

Voidaanko nämä ristiriidat pitää täysin ratkaistavina yhden maan voimilla? Ei, ei voida. Sillä yhden maan ponnistukset, vaikkapa tämä maa olisikin proletaarisen diktatuurin maa, eivät vielä riitä turvaamaan sitä täydellisesti interventio-vaaralta. Täydet takeet interventiota vastaan ja myöskin sosialismin lopullinen voitto on siis tämän vuoksi mahdollista vain kansainvälisessä mitassa, vain useiden maiden proletariien yhteisten ponnistusten tuloksena, tahi — mikä on vieläkin parempi — vain muutamien maiden proletariien voiton tuloksena.

Mitä on sosialismin lopullinen voitto?

Socialismin lopullinen voitto on täysi taie interventioyrityksiä ja siis myös vanhan järjestelmän palauttamisy yrityksiä vastaan, sillä vähänkään vakavalta kannalta otettava vanhan järjestelmän palauttamisyritys voi tapahtua ainoastaan silloin, kun se saa tuntuva tukea ulkoapäin, vain kansainvälisen pääoman tukiessa sitä. Sentähden vallankumouksemme tukeminen kaikkien maiden työläisten taholta ja semmitenkin näiden työläisten voitto vaikkapa vain muutamissa maissa on välttämätön ehto ensimmäisen voittaneen maan täydelliselle turvaamiselle interventio- ja restauratioyrityksiltä, välttämätön ehto sosialismin lopulliselle voitolle.

„Niin kauan, kun meidän Neuvostotasavaltamme“, sanoo Lenin, „pysyy koko kapitalistisen maailman yksinäisenä reuna- maana, niin kauan... olisi suorastaan naurettavaa kuvittelua ja utopiaa luulla yksien tahi toisten vaarojen katoavan pois. Tieten-

kin, niin kauan kun nämä tällaiset perinpohjaiset vastakohtaisuudet ovat olemassa, niin kauan on myöskin vaaroja, eikä niistä minnekään päästä" (kts. XXVI osa, s. 29).

Ja edelleen:

„Me emme elä ainoastaan valtiossa, vaan myöskin valtioiden systeemissä, ja Neuvostotasavallan olemassaolo pitkän ajan rinnan imperialististen valtioiden kanssa ei ole ajateltavissa. Loppujen lopuksi toinen tai toinen voittaa“ (kts. XXIV osa, s. 122).

Siksi Lenin sanookin, että:

„Lopullisesti voidaan voittaa vain maailman mitassa ja vain kaikkien maiden työläisten yhteisillä ponnistuksilla“ (kts. XXIII osa, s. 9).

Näin on laita toisen lajin ristiriitojen suhteen.

Ken sekoittaa ensimmäisen ristiriitojen ryhmän, jotka ovat täysin voitettavissa yhden maan ponnistuksilla, toiseen ristiriitojen ryhmään, joiden ratkaisemiseen tarvitaan useampien maiden proletaarien yhteisiä ponnistuksia, hän tekee mitä karkeimman virheen leninismiä vastaan, hän on joko sekapää tai parantumaton opportunisti.

Eräänlaisena näytteenä tuollaisesta käsitteiden sekoittamisesta voisi olla erään toverin kirje, joka on lähetetty minulle tämän vuoden tammikuussa ja joka koskee kysymystä sosialismin voitosta yhdessä maassa. Hän kirjoittaa kummastellen:

„Te sanotte, että leniniläisen teorian mukaan... sosialismi voi voittaa yhdessä maassa. Minä en valitettavasti löytänyt Leniniltä vastaavista kohdista mainintoja sosialismin voitosta yhdessä maassa“.

Onnettomuus ei ole tietenkään siinä, että tämä toveri, jota minä pidän yhtenä parhaimpana toverina meidän opiskelevan nuorisomme joukossa, „ei löytänyt Leniniltä



vastaavista kohdista mainintoja sosialismin voitosta yhdessä maassa“. Tulee aika, jolloin hän tulee luke-neeksi ja löytää vihdoin sellaiset maininnat. Onnettomuus tässä on siinä, että hän on sekoittanut sisäiset ja ulkoiset ristiriidat toisiinsa ja on lopulta mennyt kokonaan sekaisin tuossa sekasotkussa. Ehkäpä ei liene haitaksi tutustuttaa teidät vastaukseeni, jonka lähetin tämän toverin kirjeeseen. Se kuuluu näin:

„Kysymys ei ole täydellisestä voitosta, vaan sosialismin voitosta yleensä, t.s. siitä, että karkoitetaan tilanherrat ja kapitalistit, otetaan valta, torjutaan imperialismin hyökkäykset ja aletaan rakentaa sosialistista taloutta, — kaikki tämä voi onnistua täydellisesti proletariaatille yhdessäkin maassa, mutta täydet takeet restauration vaaralta voidaan taata vain „useampien maiden proletarien yhteisten ponnistusten“ tuloksena.

Tyhmää olisi ollut aloittaakaan Lokakuun vallankumousta Venäjällä siinä vakaumuksessa, ettei Venäjän voittanut proletariaatti „voi pitää puoliaan vanhoillista Eurooppaa vastaan“ muiden maiden proletarien ilmeisestä myötätunnosta huolimatta, ellei ole saatu voittoa useammissa maissa. Se ei ole marxilaisuutta, vaan mitä tavallisinta opportunistia, trotskilaisuutta ja mitä tahansa. Jos Trotskin teoria pitäisi paikkansa, niin siinä tapauksessa ei Iljitsh olisi oikeassa väittäessään, että uuden talouspolitiikan Venäjältä me teemme sosialistisen Venäjän, että meillä on „kaikki, mikä on välttämätöntä täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamista varten“\* (kts. „Osuustoiminnasta“)...

Kaikkein vaarallisinta meidän poliittisessa käytännössämme on se, että voittanut proletaarinen maa yritetään käsittää joksikin passiiviseksi, joka pystyy vain polkemaan paikallaan siihen hetkeen saakka, kunnes tulee apu muiden maiden voittaneilta proletareilta. Olettakaamme, ettei viiden tai kymmenen vuoden kuluessakaan neuvostojärjestelmän vallitessa Venäjällä Lännessä tapahdu vallankumousta; olettakaamme, että meidän Tasavaltamme kuitenkin pysyy tämän ajan pystyssä Neuvostotasavaltona, joka

\* Alleviivaukset kaikkialla minun J. St.

rakentaa sosialistista taloutta uuden talouspolitiikan oloissa,— luuletteko Te, että meidän maamme tulee näiden viiden tahi kymmenen vuoden ajan vain jauhamaan tyhjää eikä järjestämään sosialistista taloutta? Ei tarvitse muuta kuin asettaa tämä kysymys, niin käy selväksi, miten vaarallinen on teoria, joka kieltää sosialismin voiton yhdessä maassa.

Mutta merkitseekö se sitä, että tämä voitto tulee olemaan täydellinen, lopullinen? Ei, ei merkitse... sillä niin kauan, kun maa on kapitalististen valtioiden ympäröimä, on aina olemassa sotilaallisen intervention vaara". (Tammikuu vuonna 1925.)

Näin on asianlaita kysymyksessä sosialismin koh-taloista maassamme puolueemme XIV konferenssin tunnetun päätöslauselman kannalta katsoen.

## V

### PUOLUEEN POLITIIKKA MAASEUDULLA

Siirryn viidenteen kysymysryhmään.

Ennen kuin siirryn XIV konferenssin päätöslausel-miin, joissa puhutaan puolueen politiikasta maaseu-dulla, haluaisin lausua muutaman sanan siitä melusta, minkä porvarillinen lehdistö on nostanut sen arvoste-lun yhteydessä, johon puolueemme on ryhtynyt omien maaseututyötämme haittaavien puutteittemme joh-dosta. Porvarillinen lehdistö tanssii riemusta vakuut-taen kaikille ja kaikkialla, että meidän alkama omien puutteittemme avoin arvostelu on muka Neuvostoval-lan heikkouden merkki, sen rappeutumisen ja hajoa-misen merkki. Sanomattakin on selvää, että koko tämä hälinä on läpeensä väärennettyä ja valheel-lista.

Itsearvostelu on puolueemme voiman eikä heikkou-den merkki. Vain voimakas puolue, jolla on juurensa

syvällä elämässä ja joka kulkee voittoa kohti, voi harjoittaa niin armotonta omien puutteittensa arvostelua kuin se on sallinut ja tulee aina sallimaan harjoitettavan koko kansan nähden. Puolue, joka salaa kansalta totuuden, puolue, joka pelkää valoa ja arvostelua, ei ole mikään puolue, vaan perikatoon tuomitujen petkuttajien koplakunta. Herrat porvarit mittaavat meitä omalla mittapuullaan. He pelkäävät valoa ja salaavat visusti kansalta totuuden, peittäen puutteitaan näennäisen hyvinvoinnin paraatikyltillä. Ja he luulevat, että meidänkin, kommunistien, pitää salata kansalta totuus. He pelkäävät valoa, sillä jos he vain sallisivat vähänkään vakavampaa itsearvostelua, vähänkään vapaampaa omien epäkohtiensa arvostelua, niin ei koko porvarillisesta järjestelmästä jäisi kiveä kiven päälle. Ja niinpä he luulevatkin, että koska me, kommunistit, sallimme itsearvostelun, niin tämä on sen merkki, että me olemme piiritetyt ja riipumme ilmassa. He mittaavat meitä omalla mittapuullaan, nuo arvon herrat porvarit ja sosialidemokraatit. Vain menneisyyteen jäävät ja häviöön tuomitut puolueet voivat pelätä valoa ja arvostelua. Me emme pelkää kumpakaan, emme pelkää siksi, että me olemme nouseva ja voittoa kohti kulkeva puolue. Juuri sen vuoksi se itsearvostelu, jota on käyty jo useita kuukausia, merkitsee puolueemme ääretöntä voimaa eikä sen heikkoutta, sen lujittamiskeinoa eikä rappeutumista.

Ja nyt siirtykäämme kysymykseen puolueen poliitikasta maaseudulla.

Mitä uusia seikkoja voitaisiin panna merkille maaseudulla uuden sekä sisäisen että kansainvälisen tilanteen yhteydessä?

Mielestäni voitaisiin panna merkille neljä tärkeintä tosiasiaa:

1) kansainvälisen tilanteen muuttuminen ja vallankumouksen hidastunut vauhti, mitkä sanelevat valittavaksi kivuttomimmat, joskin pitkäällisemmät, tietalonpoikaiston saamiseksi mukaan sosialistiseen rakennustyöhön, sosialismin rakentamiseksi yhdessä talonpoikaiston kanssa;

2) taloudellinen nousu maaseudulla ja talonpoikaiston kerrostumisprosessi, mitkä vaativat sotakommunismin jätteidensä hävittämistä maaseudulla;

3) talonpoikaiston poliittinen aktiivisuus, mikä vaatii muuttamaan vanhoja johtamis- ja hallintomenetelmiä maaseudulla;

4) Neuvostojen vaalit, jotka paljastivat sen ilmeisen tosiasian, että maamme useilla seuduilla keskitalonpoika osoittautui olevan kulakin puolella köyhää talonpoikaa vastaan.

Mikä siis on puolueen päätehtävä maaseudulla näiden uusien tosiasioiden yhteydessä?

Eräät toverit, lähtien siitä tosiasiasta, että maaseudulla on käynnissä kerrostuminen, tulevat siihen johtopäätökseen, että puolueen päätehtävänä on lietsoa luokkataistelua maaseudulla. Se on väärä kanta. Se on tyhjää lörpöttelyä. Päätehtävämme ei nyt ole se. Se on vanhojen menshevististen laulujen toistamista vanhasta menshevikkien tietosanakirjasta.

Tärkeintä ei nyt ole lainkaan se, että lietsottaisiin luokkataistelua maaseudulla. Tärkeintä on nyt se, että keskitalonpojat saadaan liitetyiksi lujasti proletariaatin ympärille ja voitetaan heidät uudelleen puolellemme. Tärkeintä on nyt se, että liitytään lujasti

yhteen talonpoikaiston perusjoukon kanssa, kohotetaan sen taloudellista ja kulttuuritasoa ja mennään yhdessä tämän perusjoukon kanssa eteenpäin sosialismin tietä. Tärkeintä on se, että rakennetaan sosialismia yhdessä talonpoikaiston kanssa, ehdottomasti yhdessä talonpoikaiston kanssa ja ehdottomasti työväenluokan johdolla, sillä työväenluokan johto on tärkeimpänä takeena siitä, että rakennustyö käy todella sosialismin suuntaan.

Tämä on nykyisin puolueen päätehtävä.

Ehkäpä ei ole haitaksi palauttaa mieliin Iljitshin sanat tästä asiasta, jotka hän lausui uuteen talouspolitiikkaan siirryttäessä ja jotka ovat pysyneet täydellisesti voimassa tähän hetkeen saakka:

„Koko kysymyksen ydin on siinä, että mentäisiin nyt eteenpäin verrattomasti paljon laajempaan ja voimallisempaan joukkona, eikä muuten kuin yhdessä talonpoikaiston kanssa“ (kts. XXVII osa, s. 272).

Ja edelleen:

„On liityttävä kiinteästi yhteen talonpoikaisjoukkojen kanssa. tavallisen työtätekevän talonpoikaiston kanssa, ja alettava astua eteenpäin verrattomasti hitaammin, tavattomasti hitaammin, kuin mitä me haaveilimme, mutta sensijaan niin, että suuret joukot kulkevat todella mukanaamme. Silloin tämä etenemisemme on aikanaan kiihtyvä niin nopeaksi, ettemme nykyään uskalla selaista edes haaveillakaan“ (kts. XXVII osa, s. 231—232).

Tämän yhteydessä maaseudulla on edessämme kaksi päätehtävää:

1) Ensinnäkin, on päästävä siihen, että talonpoikais-talous saataisiin liitetyksi mukaan taloudellisen kehityksen yleiseen neuvostolliseen järjestelmään. Ennen oli asianlaita siten, että meillä oli kaksi rinnakkaista

prosessia: kaupunki kulki omaa tietään, maaseutu omaansa. Kapitalisti pyrki liittämään talonpoikaistalouden kapitalistisen kehityksen järjestelmään. Mutta tämä liittäminen kävi talonpoikaisjoukkojen köyhtymisen ja talonpoikaiston ylimmän kerroksen rikastumisen tietä. Tunnettua on, että tuo tie osoittautui kantavan kohdussaan vallankumousta. Proletariaatin voiton jälkeen talonpoikaistalouden liittäminen mukaan taloudellisen kehityksen yleiseen neuvostolliseen järjestelmään on sitä, että luodaan olot, jotka voisivat kehittää kansantaloutta eteenpäin talonpoikain suuren enemmistön hyvinvoinnin asteittaisen, mutta herkeämättömän kohottamisen pohjalla, s.o. päinvastaista tietä kuin mitä kapitalistit veivät ja mille tielle he kutsuivat talonpoikaistoa ennen vallankumousta.

Mutta miten talonpoikainen talous saadaan liitetyksi mukaan taloudellisen rakennustyön yleiseen järjestelmään? Osuustoiminnan kautta. Luotto-osuuskuntien, maatalousosuuskuntien, kulutusosuuskuntien ja tuotanto-osuuskuntien kautta.

Tällaiset ovat ne tiet ja polut, joiden kautta talonpoikainen talous on saatava hitaasti, mutta perusteellisesti yhdistetyksi sosialistisen rakennustyön yleiseen järjestelmään.

2) Toisena tehtävänä on toteuttaa asteittaisesti, mutta järkkymättä maaseudun vanhojen hallinto- ja johtamismenetelmien lopettamisen suuntaa, Neuvostojen aktivisoimisen suuntaa, Neuvostojen oikeiksi valinnallisiksi elimiksi muuttamisen suuntaa, neuvostodemokratian periaatteiden maaseudulle juurruttamisen suuntaa. Iljitsh sanoi, että proletariaatin diktatuuri on korkeimman tyyppistä demokratiaa

työtätekevien enemmistölle. Iljitsh sanoi, että tämä korkeimman tyyppin demokratia voidaan saattaa voimaan vasta sitten, kun proletariaatti on ottanut vallan, ja sen jälkeen, kun me saamme tilaisuuden lujittaa tämän vallan. No niin, tämä Neuvostovallan lujittamisen ja neuvostodemokratian juurruttamisen vaihe on jo alkanut. Meidän on kuljettava tätä tietä varovasti ja hätiköimättä, muodostaen työn kulussa puolueen ympärille suurilukuisen aktiivijoukon puolueettomasta talonpoikaistosta.

Kun edellinen tehtävä, talonpoikaistalouden liittäminen mukaan taloudellisen rakennustyön yleiseen järjestelmään, antaa meille mahdollisuuden valjastaa talonpoikaiston vetämään yhteistä kuormaa proletariaatin kanssa sosialismin rakentamisen tietä, niin toisen tehtävän, neuvostodemokratian juurruttamisen ja Neuvostojen aktivisoimisen maaseudulla, pitää antaa meille mahdollisuus uusia valtiokoneistomme, sitoa se kansanjoukkoihin, saada se terveeksi ja rehelliseksi, yksinkertaiseksi ja halvaksi, luodaksemme ehtoja, jotka helpottavat asteittaista siirtymistä proletariaatin diktatuurin yhteiskunnasta kommunistiseen yhteiskuntaan.

Tällaiset ovat puolueemme XIV konferenssin tekemien päätöslauselmien päälinjat kysymyksessä puolueemme politiikasta maaseudulla.

Sitä vastaavasti pitää myöskin puoluejohdon menetelmän maaseudulla muuttua.

Meillä on puolueessa henkilöitä, jotka väittävät, että koska meillä on uusi talouspolitiikka ja koska kapitalismi alkaa väliaikaisesti vakaantua, niin meidän tehtävämme on harjoittaa mitä tiukinta puristuspolitiikkaa niin puolueessa kuin valtiokoneistossakin ja

puristettava niin, että kaikki natisee ympärillä. Minun on sanottava, että se olisi väärää ja turmiollista politiikkaa. Meillä ei nyt tarvita mitä tiukinta puristuspolitiikkaa, vaan mitä suurinta joustavuutta niin politiikassa kuin järjestöasioissakin, mitä suurinta joustavuutta niin poliittisen kuin järjestöllisenkin johtamisen alalla. Ilman sitä me emme voi pitää peräsinratasta käsissämme näissä mutkallisissa oloissa. Tätä suurinta joustavuutta me tarvitsemme säilyttääksemme peräsinrattaan puolueen käsissä ja turvataksemme puolueelle koko johdon.

Edelleen. On välttämätöntä, että maaseudun kommunistit luopuisivat hallinnoimisen rujoista muodoista. Pelkillä määräyksillä talonpoikaiston suhteen ei pitkälle päästä. On opittava kärsivällisesti selittämään talonpojille heille epäselviä asioita, on opittava saamaan talonpojat vakuuttuneiksi säästämättä siinä aikaa ja ponnistuksia. Tietysti on paljon helpompaa laatia määräys ja siinä kaikki, kuten eräät kuntaneuvostojemme puheenjohtajat usein tekevät. Mutta ei kaikki se ole hyvää, mikä on helppoa ja yksinkertaista. Äskettäin oli erään kuntasolun puoluesihteerin vastannut läänikomitean edustajan kysymykseen, miksei kunnassa ole sanomalehtiä, kuulemma näin: „Mitä me sanomalehdillä teemme? Lehdittä on rauhallisempaa ja helpompaa, sillä talonpojat saattavat vielä lukea niitä ja alkavat kysellä kaikenlaista, ja sitten heistä on puuhaa loppumattomiin“. Ja moista sihteerinä nimitetään kommunistiksi! Tuskin tarvitsee todistella, ettei tämä ole mikään kommunisti, vaan suorastaan onnettomuus. Asia on niin, ettei nykyisin voida mitenkään johtaa ilman „puuhaa“, semmiten-



kään ilman sanomalehtiä. Tämä yksinkertainen totuus on ymmärrettävä ja opittava, jos me haluamme pitää johdon maaseudulla puolueen ja Neuvostovallan käsissä.

Edelleen. Johtaakseen nykyään on osattava hoitaa taloutta, on tunnettava ja ymmärrettävä taloutta. Pelkillä räiskyvillä puheilla „maailman politiikasta“, Chamberlainista ja Macdonaldista ei nyt pitkälle päästä. Meillä on alkanut taloudellisen rakennustyön vaihe. Siksi vain se pystyy johtamaan, joka ymmärtää taloutta, joka osaa antaa maamiehelle hyödyllisiä neuvoja talouden kehittämistä, joka osaa tulla talonpojan avuksi taloudellisen rakennustyön kysymyksissä. On tutkittava taloutta, otettava siihen kiinteä yhteys, syvennyttävä taloudellisen rakennustyön kaikkiin yksityiskohtiin — sellainen tehtävä on nyt kommunisteilla maaseudulla. Ilman sitä on turha haaveillakaan johtamisesta.

Nyt ei voida johtaa vanhaan tapaan, sillä talonpoikaiston poliittinen aktiivisuus on kohonnut, ja tämä aktiivisuus on saatava valautumaan neuvostolliseen muotoon, käymään Neuvostojen kautta eikä sivu Neuvostojen. Johtaa voi vain se, joka aktivoi Neuvostoja ja luo talonpoikaisaktiivin puolueen ympärille maaseudulla.

Nyt ei voida johtaa vanhaan tapaan, sillä maaseudun taloudellinen aktiivisuus on noussut ja tämä aktiivisuus on saatava valautumaan osuustoiminnalliseen muotoon, että se kävisi osuustoiminnan tietä eikä sivu osuustoiminnan. Johtaa voi vain se, joka juurruttaa maaseudulla osuustoimintajärjestöjä.

Tällaiset pääpiirteissään ovat puoluejohdon konkreettiset tehtävät maaseudulla.

## VI

## METALLITEOLLISUUDESTA

Siirryn puolueemme XIV konferenssin käsittelemien kysymysten viimeiseen ryhmään.

Mitä uutta ja erikoista on taloudellisessa johtamisessamme?

Se, että taloussuunnitelmamme ovat alkaneet jäädä jälkeen taloutemme todellisesta kehityksestä, että ne osoittautuvat puutteellisiksi ja että hyvin usein ne eivät ehdi talouden todellisen kasvun mukana.

Yhtenä selvänä osoituksena siitä on meidän valtionbudjettimme. Kuten tiedätte, meidän oli puolen vuoden kuluessa kolmeen kertaan tehtävä muutoksia valtionbudjettiimme siitä syystä, kun budjettimme tuloerät, joita ei oltu edellytetty tulo- ja menoarvioissamme, ovat nousseet niin nopeasti. Toisin sanoen, meidän tulo- ja menolaskelmamme ja budjettisuunnitelmamme eivät ole ehtineet kasvaa valtion tulojen mukaisesti, josta syystä valtionkassaan on jäänyt liikavaroja. Tämä merkitsee sitä, että maamme talouselämän elinnteet pulppuavat esiin hillittömällä voimalla kumoten finanssialan asiantuntijaimme kaikki ja kaikkinaiset tieteellisesti tehdyt suunnitelmat. Tämä merkitsee sitä, että meillä on vähintään yhtä valtava, ellei vieläkin valtaisampi työnousu talouden alalla kuin oli esimerkiksi Amerikassa kansalaissodan jälkeen.

Tämän uuden ilmiön kaikkein selvimpänä ilmauksena talouselämässämme voidaan pitää metalliteollisuutemme nousua. Viime vuonna metalliteollisuuden tuotanto teki 191 milj. ruplaa sodanedellisessä rahassa.

Viime vuoden marraskuussa laadittiin vuosisuunnitelma vuodeksi 1924/25 määrältään 273 milj. ruplaa sodanedellisessä rahassa. Tämän vuoden tammikuussa tuo suunnitelma oli uusittava, koska se ei vastannut metalliteollisuuden todellista kasvuvauhtia, ja tuo summa suurennettiin 317 miljoonaksi. Kuluvan vuoden huhtikuussa tämä lisättykin suunnitelma osoitautui taas riittämättömäksi, joten se oli suurennettava 350 miljoonaksi. Ja nyt meillä sanotaan, ettei tämäkään suunnitelma ole vielä riittävä, sillä sitä on yhä suurennettava 360—370 miljoonaan ruplaan saakka.

Toisin sanoen, metalliteollisuuden tuotanto on tänä vuonna noussut melkein kaksinkertaiseksi viime vuoden tuotantoon verraten. En edes puhukaan kevyen teollisuutemme suunnattomasta kasvusta, kulkulaitoksen ja polttoainetuotannon kasvusta y.m.

Mistä tämä kaikki puhuu? Siitä, että teollisuuden järjestelyssä, joka on sosialismin tärkein perusta, me olemme jo astuneet lavealle kehitystielle. Mitä metalliteollisuuteen tulee, joka on ylipäänsä koko teollisuuden päävieteri, niin siinä on kuollut vaihe jo ohi ja meidän metalliteollisuudellamme on kaikki edellytykset nousta yhä korkeammalle, täyteen kukoistukseen. Toveri Dzierzhynski on oikeassa sanoessaan, että meidän maamme voi ja sen pitää tulla metallin maaksi.

Tuskin on enää tarvis todistella sitä, miten suunnattoman suuri merkitys tällä tosiasialla on niin maamme sisäisen kehityksen kuin myös kansainvälisen vallankumouksen kannalta.

Epäilemätöntä on, että maamme sisäisen kehityksen kannalta meidän metalliteollisuutemme kehityk-

sellä ja sen kasvulla on valtava merkitys, sillä se merkitsee koko teollisuutemme ja koko taloutemme nousua, sillä metalliteollisuus on yleensä kaiken teollisuuden pääperusta, sillä ei kevyttä teollisuutta, ei liikennettä, ei polttoainetuotantoa, ei sähköistämistä eikä myöskään maataloutta voida saada jaloilleen ilman metalliteollisuuden voimakasta kehitystä. Metalliteollisuuden kasvu on yleensä koko teollisuuden ja koko kansantalouden kasvun perusta.

Lenin sanoo „raskaasta teollisuudesta“, tarkoittaen raskaalla teollisuudella pääasiallisesti metalliteollisuutta, seuraavaa:

„Venäjää ei pelasta ainoastaan hyvä sato talonpoikaistaloudessa — se ei vielä riitä, — eikä ainoastaan se, että talonpoikaistolle kulutustarvikkeita tuottava kevyt teollisuus on hyvässä kunnossa, — sekään ei vielä riitä, — me tarvitsemme välttämättä myös raskaan teollisuuden. Mutta saadaksemme sen hyvään kuntoon on tehtävä monia vuosia työtä“.

Ja edelleen:

„Pelastamatta raskasta teollisuutta, ilman sen kuntoonpalauttamista me emme voi rakentaa minkäänlaista teollisuutta, ja ilman sitä me yleensä joudumme perikatoon itsenäisenä maana“ (kts. XXVII osa, s. 349).

Mitä tulee metalliteollisuutemme kehityksen kansainväliseen merkitykseen, niin se on, voidaan sanoa, mittaamattoman suuri. Sillä mitäpä muuta metalliteollisuuden myrskyisä kasvu merkitsee proletariaatin diktatuurin oloissa kuin suoranaista todistusta siitä, että proletariaatti pystyy ei ainoastaan hävittämään vanhaa, vaan myöskin rakentamaan uutta, että se pystyy omin voimin rakentamaan uuden teollisuuden ja uuden yhteiskunnan, jossa toinen ihminen ei riistä

toista? Ja sen todistaminen käytännössä eikä vain kirjoista lukien merkitsee kansainvälisen vallankumouksen viemistä eteenpäin varmasti ja lopullisesti. Länsieurooppalaisten työläisten toivioiretket maahamme eivät ole suinkaan sattuma. Niillä on mitä suurin agitatorinen ja käytännöllinen merkitys vallankumouksiliikkeen kehitykselle koko maailmassa. Se, että meidän luoksemme saapuu työläisiä ja että he tunnustelevat omin käsin meillä joka sopen tehtaissa ja työmailla,—tämä seikka osoittaa, että he eivät usko kirjoihin ja että he tahtovat tulla omasta kokemuksestaan vakuuttuneiksi, että proletariaatti pystyy rakentamaan uutta teollisuutta, luomaan uuden yhteiskunnan. Ja kun he vakuuttuvat siitä, niin voitte olla varmoja, että kansainvälisen vallankumouksen asia lähtee eteenpäin seitsenpeninkulmaisina askelin.

„Nyt“, sanoo Lenin, „vaikutamme kansainväliseen vallankumoukseen pääasiallisesti talouspolitiikallamme. Kaikki katsovat Venäjän Neuvostotasavaltaan, kaikki työtätekevät maailman kaikissa maissa, poikkeuksetta ja ilman mitään liioittelua... Taistelu on siirtynyt tälle alalle koko maailman mitassa. Jos me ratkaisemme tämän tehtävän, niin silloin olemme voittaneet kansainvälisessä mitassa varmasti ja lopullisesti. Siksi taloudellisen rakennustyön kysymykset tulevat meille nyt poikkeuksellisen tärkeiksi. Tällä rintamalla meidän on saavutettava voitto hitaalla, vähitellen tapahtuvalla,—nopeasti ei voida,—mutta järkähtämättömällä kohoamisella ja eteenpäinmenolla“\* (kts. XXVI osa, s. 410—411).

Tällainen on yleensä koko teollisuutemme ja erikoisesti metalliteollisuutemme kasvuun kansainvälinen merkitys.

---

\* Alleviivaukset kaikkialla minun. J. St.

Nykyään meillä on teollisuusproletariaattia noin 4 miljoonaa henkeä. Se on tietysti vielä vähän, mutta se on kuitenkin jo jotakin sosialismin rakentamiseksi ja maamme puolustuksen järjestämiseksi proletariaatin vihollisten kauhuksi. Mutta me emme voi emmekä saa pysähtyä tähän. Me tarvitsemme 15—20 miljoonaa teollisuusproletaaria, maamme tärkeimpien seutujen sähköistämistä, osuustoiminnallisesti järjestyneen maatalouden ja korkealle kehitetyn metalliteollisuuden. Ja silloin ei meidän tarvitse pelätä minkäänlaisia vaaroja. Ja silloin me voitamme kansainvälisessä mitassa.

Siinä juuri onkin XIV konferenssin historiallinen merkitys, että se viitoitti selvästi tuohon suureen päämäärään johtavan tien.

Ja tämä tie on oikea, sillä se on Leninin tie, joka tuo meille lopullisen voiton.

Tällaiset ovat pääpiirteissään yhteenvedot puolueemme XIV konferenssin työstä.

*„Pravda“ № 106 ja 107;  
toukokuun 12 ja 13 pnä 1925*